

6

LETNIK XXVIII.
1981-1982

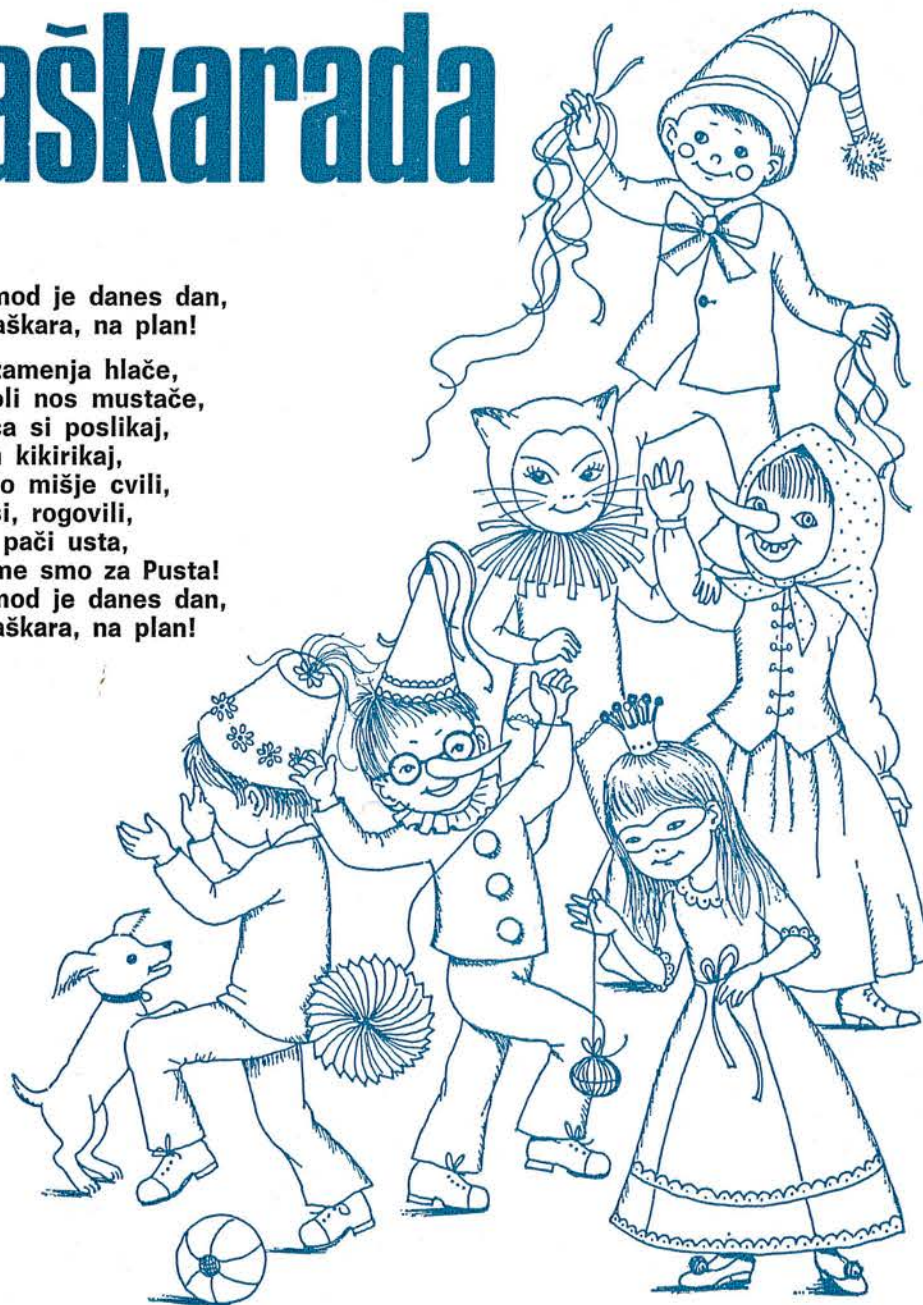
VSEBINA

Vojan T. Arhar: Maškarada	145	Šolarji pišejo	168
Vlado Firm: Lisjaček Tobí	146	Stana Vinšek: Njiva	169
Vojan T. Arhar: Karambol	148	Neža Maurer: Kupčija	170
Meta Rainer: Pust in maškare	149	Filatelija: Igor Tuta: Moj album	171
Neža Maurer: Zvezde se lovijo	149	Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Zebra	172
Franci Lakovič: Podarjeni čevlji	150	Urednikova beležnica	174
Neža Maurer: Nagajivka	152	Za bistré glave	175
Jelka Bakula: Zelena straža	153	Za spretne roke: Vera Poljšak: Tri kocke	3. stran platnic
Daniilo Gorinšek: Kako se pob piše	153		
Valentin Polanšek: Povodni mož v Malih pečeh	154	Ilustracije za 6. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 153, 156, 169); Marjeta Cvetko (str. 153, 160); Eva Fornazarič (str. 167); Leon Koporc (str. 157); Božo Kos (str. 148, 149, 151, 161); Jasna Merku (str. 149, 170); Jelka Reichman (str. 145, 152, 162); Bine Rogelj (str. 147, 155); Ive Šubic (str. 166); Magda Tavčar (str. 158, 159, 163, 3. str. plat.).	
Zdravko Omerza: Pošten najditelj	156		
Tone Pavček: Promet	157	Priloga: Napad na borštanski bunker — besedilo: Evgen Dobrila, risbe: Andrej Vodopivec, slike: Lojze Abram. Sprehod po gorškem gradu — besedilo in slike: Slavko Rebec.	
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Kuk Babau	158	Naslovna stran: Maila Ozbič, 4 r. OŠ »Karel Destovnik-Kajuh« — GROPADA.	
Pustno rajanje	159		
Daniilo Gorinšek: Pustna	160		
Vojan T. Arhar: Človek in živali	161		
Daniilo Gorinšek: Razgrajaček	162		
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Tajno pismo	163		
Šport: Lojze Abram: Kolajni za Križaja in Strela	164		
Lojze Abram: Zamejski veleslalomi	165		
Slike iz narave: Vlado Firm: Veliki strnad, Pisana penica	166		
Iz naših šol: Matjaž Hmeljak: Tekmovanja v šahu	167		
Neža Maurer: Mucka in ježek	167		

Maškarada

Vseh prismoj je danes dan,
kdor je maškara, na plan!

Kikla naj zamenja hlače,
daj pod goli nos mustače,
z barvo lica si poslikaj,
kot petelin kikirikaj,
rezgetaj, po mišje cvili,
skači, pleši, rogovili,
kaži jezik, pači usta,
pustne šeme smo za Pusta!
Vseh prismoj je danes dan,
kdor je maškara, na plan!

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.000 lir, dvojna: 1.500 lir, naročnina: 7.500 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

Lisjaček TOBI 2.

Jedel sem z velikim tekom. Po kosilu sem se odpravil proti sadovnjaku. S seboj sem nosil skledico s hrano za lisjačka. Vratca sem previdno odprl in porinil skledico v stajo. Lisjaček se je pognal v steno in zacvilil: »No, no, Tobi!« sem ga skušal pomiriti, »nikar ne nagajaj! Prijazen moraš biti«. Tobi pa se ni zmenil za moje besede. Presunljivo je začel zavijati, da sem se zbal, da ga ne bo slišal oče. Vzel sem skledo iz staje in poklical jazbečarja. Pridirjal je ves umazan in zasopel. Jezik mu je molel daleč iz gobca. Pognal se mi je med noge, se vrtel okoli mene in končno sedel in me gledal. »Hetman, jej!« sem ga prijazno vabil in mu pokazal skodelico. Pomahal je z repom, skočil k skledi in pričel mlaskati. Ker sem mislil, da bo Tobi v Hetmanovi družbi morda le pojedel kosilo, sem stopil ponj. Malo pretrdo sem ga zgrabil za vrat, zacvilil je in pričel na vso moč brcati. Božal sem ga in ga postavil k Hetmanu na tla. Ta ga je renče sprejel. Ni več goltal, kar hlatal je. Lisjaček se je zdrznil in spet zacvilil. Zavpil sem: »Hetman!« Jazbečar je privzdignil ušesa, zarenčal in se umaknil na drugo stran. Tobija sem postavil k skledi in mu vanjo pomočil gobček. Izmikal je glavo in ni maral jesti. Hetman se mu je počasi približal, obstal pred njim in stegnil jezik, pomahal z repom in obliznil lisjačka po gobčku. Razmišljal sem, kaj naj storim. Tobi je znova začel cviliti. Skrbelo me je,

kaj bo, če ne bo hotel jesti. Ali ga bom moral izpustiti, ali pa bo poginil. Oče bi vse to drugače rešil — ali take rešitve sem se bal. Razmišljal sem, kaj bi.

Končno sem se le domislil. Stekel sem v kuhinjo in prosil mamo za kos surovega mesa. Mama me je debelo gledala, a je vendarle ustregla moji prošnji. Vrnil sem se k stajici. »Še to poskusim,« sem si dejal, »če ne, ga s silo nahranim.« V stajo sem vrgel kos mesa.

Tobi je strmel vame. Ni več odskočil. Ko je opazil meso, se je zganil. Odstranil sem se in se skrila za debelo hruško. Tobi je nekaj časa sukala glavo, nakar se je prav počasi, skoraj po trebuhu priplazil do mesa. Ovohal ga je in naglo odmaknil glavo, ker mi je pod nogami škrtnila veja. Skočil je v kot in tam obsedel. Najpametneje je bilo, da sem ga pustil samega. Odšel sem. »Če ne bo hotel jesti, ga bom moral spet odnesti v gozd«. Bil sem žalosten. Zvečer pa sem z veseljem opazil, da mesa ni bilo več.

Naslednje jutro je bila moja prva pot k lisjakovi stajici. Slišal me je že od daleč. Ko me je zagledal, je priostril ušesa in nekako rahlo zagrčal. Ko sem se ustavil pred stajo in jo odprl, se ni več umaknil v kot. Povoljil je s smrčkom in čakal. Počasi sem mu porinil skledico z nekaj koščki surovega mesa, se umaknil in pustil vratca priprta. Lisjaček me je ošinil s pogledom in se

obrnil k skledici. Nekolikokrat je mlasknil z jezikom, se obliznil in se lotil mesa. Da bi od lakote poginil, se nisem več bal. Ko je pospravil hrano, je prevrnil skledico, se pretregnil in se zleknil. Potem je neopazno odrival skledico z globčkom in me s priprtimi očmi opazoval. Tako se je približal priprtim vratcem stajice. Pred njim se je odpiral zelen sadovnjak. Na drevesih so se pripravili škorci. Na bližnji veji je grulila pepelnata grlica. Tobija pa prostost ni zamikala. Zazehal je in stegnil zadnje noge daleč od sebe. Na dvorišču je zakikirikal petelin. Zmotil ga je. Tobi se je umaknil v kot in tam obsedel.

Zdaj se je Tobi pustil tudi pogladiti. Prihulil se je k tlom in me nepremično gledal, ko mi je roka drsela po njegovem mehkem kožuščku. Gobček je tiščal med prednje noge. Našel sem košček mesa in mu ga ponudil. Dotaknil sem se njegovega

smrčka, ki je bil mrzel in vlažen. Ker ni hotel vzeti, sem mu prigovarjal in mu meso podrsal po gobčku. Končno je zgrabil meso in ga pogoltnil. Potrepljal sem ga »Tobi, bodi priden, pa te bom izpustil, ves sadovnjak bo tvoj«.

Tobija nisem mogel prikriti osetu. Sprejel ga je s pogojem, da moram vestno skrbeti zanj. Rekel je tudi, da mi bo pomagal urediti prostor za lisjačka. Sam sem bil prepričan, da se bo Tobi kmalu navadil domače hrane. Hotel sem ga privaditi, da bi s Hetmanom jedla iz iste sklede.

Z očetom sva določila primeren prostor, porasel s travo, in ga z žično mrežo ogradila. V sredini je rasel širok bezgov grm, da bi bilo v pripeki dovolj sence. Zbila sva lese no utico in jo prekrila s strešno lepenko. Med delom se je okoli naju podil Hetman. Stopil sem po lisjačka in ga vzel v naročje. Mirno je opazoval psa. Pobožal sem ga in ga s prstom ščegetal za uhljem. Potem mi je zarinil gobček za razpeto srajco in me s šapico popraskal po roki.

Hetman je naju nekaj časa gledal, potem se je v loku pognal proti nama, se vzel na zadnji taci, pomigal s kocinastim uhljem, obliznil lisjačka po košatem repku in jel z gobcem riniti vanj. Tobi se je obrnil, pomaknil gobček k Hetmanovi glavi in mu obliznil črni smrček. Tako je postal Tobi član moje družine štirinožcev.

Lisjačka sem porinil skozi vrata v ograjeni prostor. Tobi je stekel do bezgovega grma, sedel in si ogledoval nov svet. Za njim so ležala rjavkasta polja, zeleni travniki, za cesto pa gozd.

Še pred kratkim je živel pod koreninastim hrastom. Če je stara hripavo zalajala, je takoj stekel z bratci v teman rov, ki se je cepil v rokave, gnezdo samo pa je bilo dobro postlano z mehko dlako, ki si jo je lisica

Karambol

Zjutraj v hosti se spočita volk in medved zaletita. Rjove medved: »Kam drviš?« Volk zalaja: »Ti noriš!«

A lisica razsodnica reče: »Takšna je resnica — kjer ob stezi raste bor, manjka dober semafor!«

populila s trebuha. Tam je bil varen, dokler ni nastopilo usodno jutro. Mati lisica je šla na lov, pred lisičino pa se je nenadoma pojavil jazbečar, ga zgrabil in stresel, potem pa je izginil v nahrbtniku. In sedaj je bil tukaj.

Tobi je rasel iz dneva v dan. Oče ga je večkrat spuščal iz zagrajenega prostora in ga je zadovoljno opazoval. Klical ga je in Tobi je kot blisk v velikem loku pretekel sadovnjak. Hetman je medtem zdirjal za njim, da so mu kocinasti uhlji mahedrali v vetru in se zaletaval v lisjaka, da sta se valjala v travi. Sicer ga je Tobi že prerastel. Kokoši so se kljub Tobijevi prisotnosti mirno pasle na dvorišču, le petelin se je vedno naščeperil, kadar ga je zagledal. Skakal je na plot, zaprhutal in zakikrikal. Stare kokoši so se le malo menile za njegove klice.

Petelin se je nekoč z razpetimi perutmi zakadil v Tobija. Tobi je pokazal zobe, skočil za njim in ga zgrabil,

da je perje kar letelo po zraku. V trenutku pa se je prevalil na hrbet; vanj se je zakadil Hetman, ki ga je butnil in obstal pred njim z naježeno dlako. Tobi je zacvilil, a petelin ga je zopet z vso silo napadel. Hetman je jezno zalajal. Pritekel sem, nagnal jeznoritega petelina, poklical jazbečarja in pograbil Tobija. Materi, ki je videla zadnji prizor, to seveda ni bilo prav. Postavila se je na petelinovo stran. Tako smo imeli sedaj v hiši dve stranki, le oče se ni maral vmešavati.

Na paši v sadovnjaku so kokoši navadno prepozno opazile Tobija, a tudi ta se jih je odslej raje izogibal. Pokazal je petelinu zobe, raje stekel za psom in ga grabil za rep. Jazbečar se je vrtel in ga skušal popasti. Tobi ga je preskakoval, da sem mu z očmi komaj sledil. Jazbečar je renčal, se spet pognal v lisjaka in se prevalil po travi. Končno sta oba, upehana in slinasta, legla v travo.

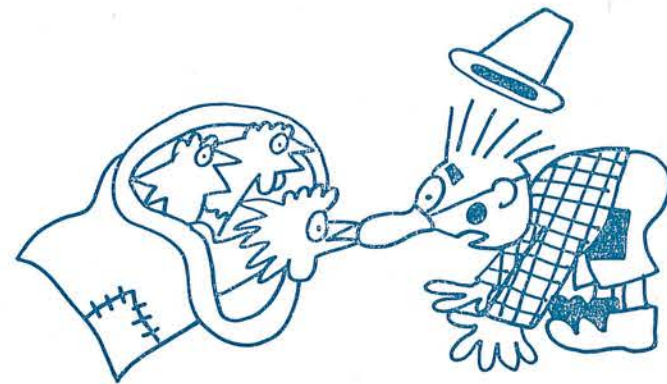
(Dalje)

PUST in maškare

Pust za sabo vrečo vlači, krofov in mesa berači, kar dobi, vse vanjo stlači.

Maškare za njim norijo, za trakove ga lovijo, se čez travnike podijo.

Vanek mu pa vrečo sune, notri najde tri kopune, eden v dolgi nos ga kljune.

Bele iskrice pršijo izpod neba; tam se zvezdice lovijo. Vsaka teče, kar le zna, po srebrni Rimski cesti. Izpod drobcenih peta z belim srebrom obloženih bele iskrice pršijo prav do nas na rjava tla.

Kmalu zemlja bo podobna Rimski cesti, narejeni iz drobcev belega srebra.

Podarjeni čevlji

Otroštvo je kot mozaik, sestavljen iz drobnih spominov, nepopoln sicer, kajti mnoge stvari gredo v pozabo, kar pa ostane, je kljub vsemu vredno spomina; tudi tisto, kar je bolelo nekoč in boli še danes.

Bilo je ob koncu zime, ko sem hodil v četrti razred osnovne šole.

Tisto jutro je prišla učiteljica že pred zvonjenjem v razred, v naročju pa je prinesla nekaj zavitkov. Nismo vedeli, kaj je v njih in komu so namenjeni; umirili smo se šele, ko je zazvonilo. Takrat je učiteljica, poudarjajoč vsako besedo, dejala:

»Otroci, med vami je tudi nekaj takih, ki so slabo oblečeni in obuti, njihovi očetje malo zaslužijo, ali pa so brez dela. Tu pa imam darila, obleke in nekaj parov čevljev, ki so jih dali dobri ljudje. Razdelila jih bom med najpotrebnejše. Revščina ni sramota, zapomnite si to!«

Zadnje učiteljčine besede so mi zvenele po ušesih. Jaz sem se revščine sramoval, zavidal sem sošolcem, ki so hodili lepo oblečeni v šolo, za malico pa so imeli obložene kruhke in sadje; svoj kos črnega kruha sem pojedel skrivaj, da me sošolci niso videli. Sedaj pa naj me učiteljica razkrije javno pred vsemi...

Začela je razvijati pakete, njen pogled pa se je medtem sprehajal po razredu, dokler se ni ustavil na mojem obrazu. Hitro sem se skril za široki sosedov hrbet. Naj me pustijo na miru, ne maram nobenih daril,

sem si tisti hip mislil, a že sem zaslišal učiteljčin glas:

»Menim, da je najpotrebnejši med vami Potočnikov Dušan, sedem otrok je doma, oče pa slabo zasluži. Tu imamo skoraj nove čevlje, dali jih bomo njemu.«

Ves razred se je zazrl vame, bogati in revni, trideset parov zvedavih oči.

Kar lezel sem vase, niti vstal nisem, čeprav me je učiteljica poklicala. Naenkrat sem začutil, da se mi kolena tresejo in prsti trepečejo. Kaj briga druge, kako je z menoj. Čevlji, ki sem jih imel na nogah, res niso bili samo moji. Z bratom sva jih menjavala, on je šel z njimi v šolo popoldne, jaz pa dopoldne. To pa je bila najina skrivnost in prepričan sem bil, da bi se temu zamenjavanju v razredu mnogi smejali. Sedaj pa mi učiteljica ponuja čevlje, skoro nove čevlje, kot bi vedela, kako je z menoj...

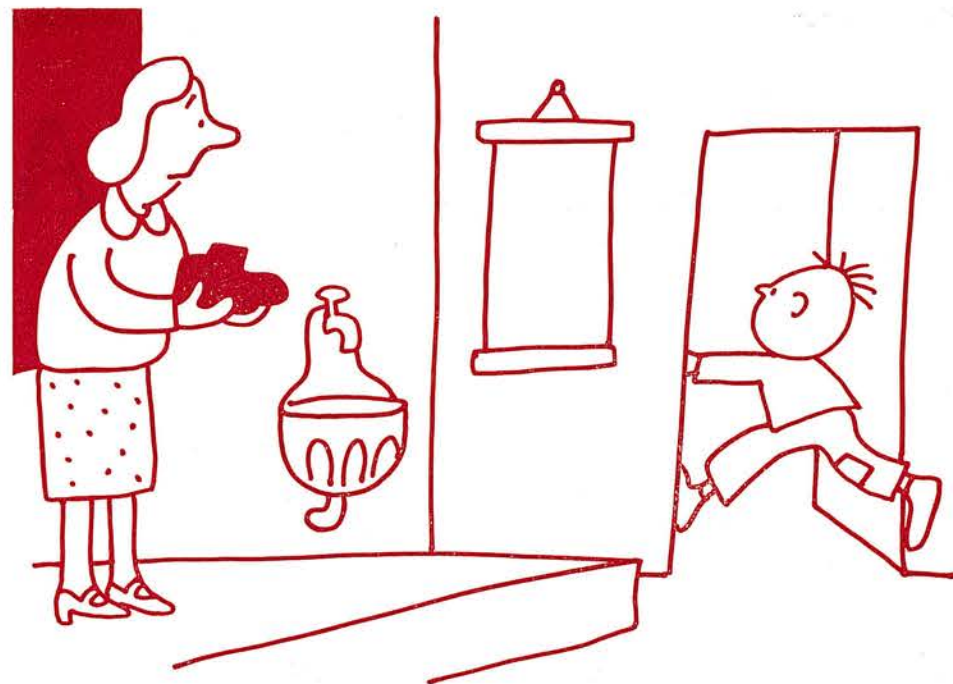
»Vstani, Dušan...«

Učiteljčin glas je bil mehak in pomirjujoč, čutil sem, da mi hoče dobro, toda kljub temu sem bil še vedno ves rdeč v obraz, še vedno me je bilo sram.

»Dušan, vzemi čevlje, prav gotovo jih rabiš.«

Pogledal sem čevlje, ki jih je učiteljica držala v rokah: bili so črni, bleščeče položeni.

S čevljev mi je pogled zdrsel na učiteljico, nato pa po razredu. Mnogi sošolci so v zadregi gledali v klop.

Spomnil sem se, da bo popoldne brat obul čevlje, jaz pa... Že sem iztegnil roke, a tedaj...

»Jaz ne bi nikoli nosil podarjenih čevljev,« sem zaslišal za seboj. Bil je le šepet, toda dovolj glasen, da sem vse razumel. Lekarnarjev Borut je šepetal svojemu sosеду.

Roka mi je omahnila, stisnil sem ustnice in zbežal iz razreda. Stekel sem na šolski vrt in se skril v grmovje. Tam sem jokal, neutolažljivo jokal. Želel sem si le to, da bi nikoli več nikogar ne videl, tudi učiteljice ne.

Kaj se je medtem dogajalo z razredu, ne vem, toda v mojem skrivališču me je našel — Borut.

Bil je v zadregi, ves zardel v obraz in desnico je molel proti meni.

»Oprosti za tisto, kar sem rekel,« je izjecljal, nato pa je stekel proti šoli.

Bil sem presenečen in za hip mi je odleglo.

Ali mu je resnično žal?

Ga je poslala učiteljica?

Potem me niso več iskali. Skrit sem bil še toliko časa, dokler niso po končanem pouku vsi odšli domov. Ko se mi je zdelo, da ni nikjer nikogar več, sem se splazil v razred po svojo torbo. Tam pa sem ob oknu zagledal učiteljico. Od osuplosti sem obstal. Torej me je čakala.

Zdelo se mi je, da ne ve, kaj bi mi rekla, in da se obotavlja. Čutil pa sem, da ji ni vseeno za to, kar se je zgodilo.

Končno je spregovorila:

»Borutu je žal in ni mislil tako, kot je rekel. Ti pa čevlje le vzemi. Razumi že enkrat, da revščina ni sramota. Sramota je vse bolj drugega, marsikaj ni prav na tem svetu...«

NAGAJIVKA

Pod grmom ob potoku
šopke sem kupila,
iz mivke pri zalivu
potičke naredila.

Vesele deklice
bom jutri povabila —
in vsaka bo za roko
mamico vodila.

Mamice so pridne
in bodo brez besede
pecivo krhko jedle
in šopke si pripele.

Saj jutri je naš praznik:
vêlike in male,
deklice in mame —
vse bomo se igrale!

Dala mi je zavoj s čevlji v roke, se
nasmehnila in še rekla:

»Le pojdi, pojdi domov!«

Pri vratih sem se še enkrat ozrl
nanjo in videl sem, da ji je na obraz
legla temna senca.

Tega nisem pozabil do danes, ko
učiteljice že dolgo ni več. Ostala je
v mojem spominu, kot so v njem te-
mačni razred, sošolci, Borut in črni,
bleščeče položeni čevlji.

Vsak spomin pa je lep, četudi je v
njem nekaj grenkobe.

Zelena straža

Kdo bo predramil vojsko Matjaža?
Kliče na delo ZELENA ga STRAŽA!

Zvončki so liste si skoraj zlomili,
ko so v življenje se spet prebudili
in nad seboj kup začutili,
kup pločevinasti, kup smeti.

Hitro na delo! Pomagajte vsi!
Kralja Matjaža, kot veste, še ni,
zvončkom pa belim v pomlad se mudi.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Kako se pob piše

Jeseni tarna: »Spet meglà,
meglà, meglà in dolgočasje!«
Pozimi javka: »Spet ta led,
zavija burja, sneg in mraz je!«
Spomladi stoče: »Spet ta dež,
zakaj vsak dan na nas se usuje?«
Poleti joče: »Še zgorim,
saj vroče bolj kakor v peklù je!«
Kdor rad izvedel bi ime,
priimek tega poba:
ime mu »Tečko« je sevè,
priimek pa »Sitnoba«!

POVODNI MOŽ V MALIH PEČEH

Ni še prav dolgo, odkar pelje skozi obirske Velike peči cesta. Prej je šla cerkvena pot mimo gostilne pri Križu. Od tam pa dol proti Obirščici in je v Malih pečeh zavila na Ropreško. Tam poleg mostu je siva skala, na kateri ne rase ničesar, niti mah. O mostu dandanes ni nobene sledi več. Bivša pot se samo tu in tam lahko še opazi. Ostala pa je siva skala ob strugi.

In na tisti skali je ob gotovih časih posedal povodni mož. Po navadi je umival ter česal svoje mlade ali pa so vsi skupaj leno mežikali v svetli dan.

Bog ne daj, da bi kak človek zalotil to povodno pošast pri tem počtetju! Gorje tistemu!

In res se zgodi tako:

Neko mlado nedeljo je šla zala Ropreška hči k prvi maši v Kaplo. Kajti tista kmetija spada pod kapelško župnijo, kljub temu, da je bliže k cerkvi Svetega Janeza na Obirskem.

Prišla je na Ropreški most v Malih pečeh... zagledala je povodnega moža... in izginila je lepotica.

Ko pa je dekle pokorno in prijazno dolgo časa služila povodnemu možu, ji je gospodar čudnega povodnega gradu nekoč dejal, da ji hoče izpolniti najgorečnejšo željo.

No — in česa naj bi si uboga lepotica že bolj želela nego povratka do-

mov. Ni si pa upala to reči. Ker je oklevala in molčala, je povodni mož uganil želje dekleta. Dolgo je stopical nemiren po svoji čarobni palači pod tisto sivo skalo. Rad je imel lepotico. In ravno zaradi tega si je dejal: Storit moram kaj takega, da je ne užalostim. Obenem pa tako ukreniti, da je ne zgubim!

Vem, da bi najraje šla domov, je končno spet on spregovoril lepotici, zato te bom spustil za nekaj časa domov.

Okrog pasu ji je privezal dolgo vrvico, ki se je bleščala kot sončni pramen. Ako želiš sama sebi dobro, je povedal, imej to vrvico vselej na sebi, kajti drugim ljudem ne bo vidna.

Potem ji je še požugovaje sporočil:

Ko bom za vrvico prvokrat pocukal, tedaj se začni pripravljati na odhod!

Ko bom drugokrat pocukal, jemlji slovo od svojcev! Ko bom pa tretjokrat pocukal, se pa radevoljno spet vračaj k meni!

Krog Ropreške hčere je začelo silno šumeti, zavrtinčilo se ji je pred očmi... in stala je zopet sredi mosta.

Vrnila se je vesela domov. A kaj doma? Najmlajša njena sestra, katero je tisto mlado nedeljsko jutro pustila vso malo spečo v zibelko, je bila že starka. Vsi drugi ljudje pri hiši so ji bili tuji. Po dolgem pogovarjanju in zburanju davnih spominov

so prišli končno do ugotovitve: res, to je tista davna Ropreška hči, ki je na tak nerazumljiv način tedaj zginila.

Lepotica pa se je čudila še bolj. Kajti ona je bila vsa mlada in zdelo se ji je, da je bila samo nekaj ur zdoma. A v resnici so bila to številna desetletja!

Obirskim in kapelškim fantom je to zalo dekcle ugajalo. Prihajali so jo snubit. A vsak zaman.

Lepotica je delala in živela z drugimi domačimi. Samo v cerkvi in pri domači družinski molitvi se je vedla nenavadno: vselej jo je pri tem posilil zaspanec. Ko pa je bilo molitve konec, se je spet prebudila.

Nekoč pa se domači hlapec ponesreči. Padel je s češnje, katerih je še dandanes dovolj na Ropreškem. Lepotica je iz običajnosti, kakor to rečejo drugi, zatarnala: »Sveti križ

božji!« — In pri priči se je spremenila. Postala je grda, stara in sključena. Vrvica, drugim nevidna, je padla od nje. Ker je ni mogla več privezati krog pasu, jo je ovila krog grčaste klade pod uto. — Potem je legla.

Pocukalo je prvokrat... bivša lepotica, zdaj starka, se je tresla; potem je pocukalo drugokrat... starka je umrla; potem pa še tretjokrat... nesreča za nesrečo je pridvela na Ropreško.

Povodni mož pa je pobil vse svoje mlade na tisti sivi skali, ko je privlekel klado do mostu. Zaklel se je, da bo propadel most, da bo šlo Ropreško v nič — in pogreznil se je v globino za vselej.

Nobenega ni več Ropreškega rodu, ni več mostu, Ropreško samo pa je skoraj propadlo. Kar je ostalo, je ta povest, za katero le nekaj domačih ve.

Pošten najditelj

Tovarišica Kolarjeva je kupila v trgovini blago za obleko. Potem je šla domov. Doma je opazila, da nima več zapestne urice. Hitro je šla nazaj po isti poti do trgovine. Ves čas je gledala v tla in iskala uro. A ure ni bilo nikjer. Tudi v trgovini so ji povedali, da niso našli nobene ure.

Kolarjeva ni vedela, kaj bi storila. Pa se je spomnila, da bi mogoče z oglasom v časopisu le dobila svojo urico. In res ga je napisala in oddala v oglasnem oddelku.

Pionir Vojko se je popoldne vozil s skiro. Krepko se je poganjal z nogo in švigal sem in tja po pločniku. Nenadoma je zagledal na tleh blizu robnika žensko zapestno urico. Pobrjal jo je in odnesel domov.

Urico si je pripel na levo roko in jo ogledoval. Bila mu je zelo všeč. Že dolgo časa je želel imeti tako uro. Pokazal jo je tudi drugim dečkom iz ulice. Vsem je bila urica všeč in vsi bi jo bili radi imeli.

Tudi Vojka jo mikalo, da bi urico obdržal, vendar se je spomnil, da to ne bi bilo pošteno, ker ni njegova. Bil bi tudi slab pionir, če je ne bi poizkusil vrniti. Zato je naslednji dan pogledal v časopis. Med Malimi oglasi je zagledal oglas Kolarjeve, v katerem je objavila, da je izgubila žensko zapestno uro. Ivo si je prepisal iz oglasa njen naslov.

Popoldne je nesel uro na stanovanje Kolarjeve. Ta je bila najdene ure zelo vesela in je hotela dečka nagraditi. Toda Vojko ni hotel vzeti denarja, zato ga je Kolarjeva pogostila s slaščicami in malinovcem. Z njim se je tudi dalj časa pogovarjala. Zanimala se je tudi za njegov naslov in za njegov rojstni dan.

Čez nekaj tednov je praznoval Vojko svoj rojstni dan. Dopoldne je pozvonil poštar in mu prinesel majhen paket. Vojko ga je hitro odprl. Kar zaiskrile so se mu oči, ko je našel v njem čokolado, bonbone, lep nožek in žagico za rezljanje z vsem priborom. Ker ga je zanimalo, kdo mu je to poslal, je pogledal na ovoj paketa in videl, da je pošiljateljica tovarišica Kolarjeva.

P R O M E T

Iz prometnega znanja ima Čičibir — mnoga velevažna vprašanja.

Na primer: kdo ureja ptičji promet, da ni zastojev in trkov?

Ali drugo, podobne sape: kaj velja prometnik brez kape, piščalke ali brez brkov?

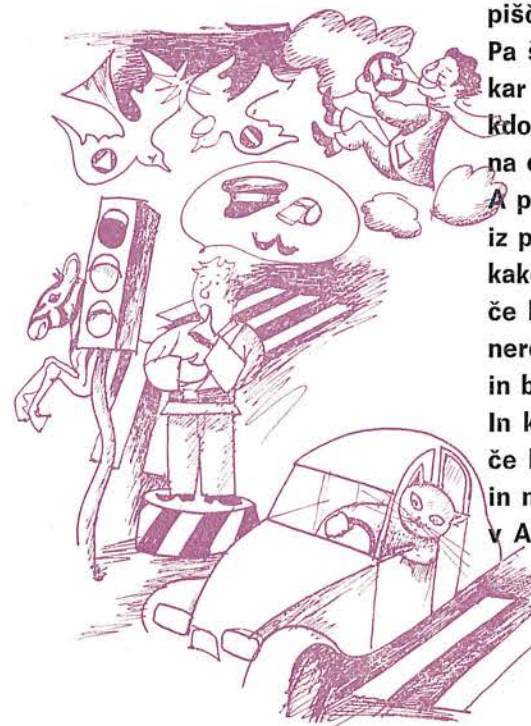
Pa še: kdo v semaforu navija kar naprej samo za rdeče, kdo vse te kače in gneče na ceste meče? Ali mu prija?

A potlej so tu še druga vprašanja iz prometnega znanja:

kako bi bilo, če bi frčali po zraku, če bi mačke vozile spačke, nerode škode, stonoge stoenke in bi zapik bil pri vsakem znaku?

In končno: kje bi čez cesto prišli, če bi vse zebre se zbrale in neke lepe noči

v Afriko odpotovale?

KUK BABAU

Pustno rajanje

Otroci so se udeležili pustnega rajanja, a so izgubili dele mask. Poveži otroke z izgubljenimi predmeti.

PUSTNA

DANES BOMO KROFE CVRLI,
KAKŠNO SMEŠNO ŠE RAZDRLI,
VSO OBLEKO BOMO SLEKLI,
SE V PAJACE PREOBLEKLI,
S KRINKO SI OBRAZ ZAKRILI,
ŠEME V SVET SE ZAPODILI,
ŽALOST VSO NAJ ŠMENT POHRUSTA,
DANES ŠLI SE BOMO PUSTA...

2. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Nekdo je izdal Nemcem, da so v kraju skriti partizani. — 10. januarja 1945 navsezgodaj so se esesovci in Collottijevi fašisti ponovno odpravili na kazenski pohod v Boršt in Zabrežec. Hladno zimsko jutro je bilo. Nihče v vasi ni zaslučil nevarnosti, niti partizani, ki so spali v skritem bunkerju. Na sliki: pohod esesovcev in fašistov.

4. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Tu je Collotti več ur zasliševal osemnajst domačinov, ki jih je osumil sodelovanja s partizani. Ker ti niso ničesar izdali, jih je začel mučiti z električnim tokom. Vendar mučenje je bilo le pretveza, kajti fašisti so že bili točno obveščeni, kje je partizanska postojanka. Na sliki: Collottijeva tolpa, ki je ropala in ubijala po naših krajih.

6. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Po nekaj urah mučenja so fašisti vzeli v gostilni enega osumljenca in ga prignali pred Petarosovo domačijo. Tu so mu veleli, naj odpre vhod v bunker. Hkrati so sprožili nekaj rafalov iz brzostrelk, prepričani, da bodo partizani reagirali, ako so še skriti v bunkerju. Toda partizani so ostali hladnokrvni. Na sliki: fašisti streljajo v bunker.

8. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Sledila sta mu Žitomir in Strela, toda na dvorišču sta padla smrtno zadata od fašističnih krogel. Vojka pa je med begom zadel nemški rafal. Lisjak je obležal težko ranjen. Nekaj časa so ga zastraženega zdravili v bolnišnici, nakar so ga 6. aprila 1945 usmrtili v Rižarni. Na sliki: spominska plošča posvečena štirim padlim partizanom na Petarosovi hiši.

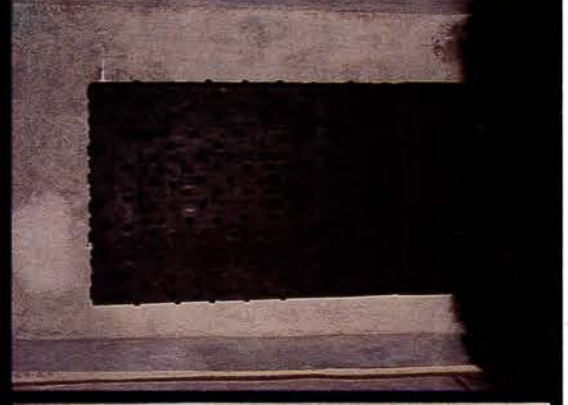
1. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — V drugi svetovni vojni, ko je bila skoraj vsa Evropa eno samo veliko bojišče, je zajel tudi naše kraje vrtinec vojne vihre. Takrat so esesovci in fašisti nekajkrat prihrumeli v Boršt in Zabrežec. S pretvezo, da iščejo partizanska skrivališča, so ropali po hišah in aretirali več domačinov. Toda najhujše je šele moralo priti. Na sliki: Boršt v dolinski občini.

3. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Nemci so sklenili obroč okrog vasi. Collottijevi fašisti so medtem vdrali po skupinah v hiše, metali prestrašene vaščane s postelj in jih nato zgrdnagnali v vaško gostilno pri »Ljeni«. Na sliki: sedaj obnovljena gostilna pri »Ljeni«.

5. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Bunker je bil skrit v predelu hleva domačije Mihaela Petarosa. Tu so imeli partizani tajno radijsko postajo. V bunkerju so bili poveljnik Dušan Muniš - Vojko, radiotelegrafist Ivan Gržetič - Žitomir in Stanislav Gruden - Strela. Na podstrešju pa je počival partizan Danilo Petaros - Lisjak, Mihaelov sin. Na sliki: levo je prenovljen prostor, kjer je tedaj stal hlev, v katerem je bil partizanski bunker.

7. NAPAD NA BORŠTANSKI BUNKER — Tedaj je Collotti dal prisilno postaviti sedem domačinov ob vhod hleva. Za njimi so stali oboroženi fašisti. Čim so odprli vrata, so partizani pognali iz bunkerja ročno granato. Trenutno zmedo je izkoristil Vojko, ki je z brzostrelko pokosil nekaj fašistov in se nato pognal v beg. Na sliki: napad.

2. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Daritvena listina dobesedno pravi: »... et medietatem unius villae quae, sclavonica lingua, vocatur Goriza«, kar bi se po naše reklo: »... in polovico naselja, ki se v slovenskem jeziku imenuje Gorica«. Na sliki vidimo malo obednico v pritličju.

4. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Največji zaprti prostor v gradu je dvorana deželnih stanov. Na steni, kjer se odpirajo trije vhodi v dvorano, visi lesen grb goriške grofije.

6. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Veliko zanimanja kažejo obiskovalci tudi za z železom okovano blagajno v sobici grajskega oskrbnika v drugem nadstropju.

8. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Šest poznogotskih stebrov podpira strop nekdanje sobane za pojedine, ki pa je bila v XVIII. stoletju razdeljena na ozke celice in spremenjena v zapor.

1. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Ime Gorica je prvič omenjeno v listini iz leta 1001, ko je cesar Oton III. daroval goriško ozemlje grofu Verihenu. Na sliki kuhinja za služinčad z ognjiščem in kuhinjsko opremo iz XVII. st.

3. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Leta 1001 gradu še ni bilo, ker bi ga drugače listina gotovo omenjala. Verjetno je pa nekaj let pozneje grof Verihen že dal graditi prvi obrambni stolp. Sobana za goste, katero vidimo na sliki, je nastala mnogo pozneje, verjetno v XV. st.

5. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— Kar najbolj pritegne obiskovalca v dvorani deželnih stanov, sta lesena kipa oboroženih vojakov.

7. SPREHOD PO GORIŠKEM GRADU
— V predsobi grajske kapele je prijeten, domač kotiček z ognjiščem.

Človek in živali

Petelin, pes in konj so tavalj brez dela. Proti večeru so naleteli na človeka.

»Kam ste namenjeni?« je vprašal človek.

»Delo iščemo,« so odgovorile živali. »Nas vzameš v službo?«

»Kaj pa znate?« je zopet vprašal človek in si popravil klobuk.

»Jaz te bom vsako jutro zgodaj budil,« je zakikirikal petelin.

»Zvesto ti bom čuval hišo in odganjal potepuhe,« je zalajal pes.

»Vlačil ti bom plug in brano; lahko me boš pa tudi zajezdil, če boš utrujen,« je zarezgetal konj.

»Dobro,« je pristal človek. »Vzamem vas. Pojdite z menoj!«

Med potjo na človekov dom so srečali še mlado opico.

»Si ti tudi brez dela?« je bil človek radoveden in jo z ostrim pogledom premeril od glave do nog.

»Tudi,« je zavreščala opica. »Zelo sem že lačna. Ves dan nisem nič jedla. Grem lahko s teboj?«

»Vsi ti, ki so tukaj, nekaj znajo. Znaš tudi ti kaj?« se je pozanimal človek.

»Žal, nič ne znam,« je odvrnila opica. »Sem pa polna vsakovrstnih norčij in te bom odlično zabavala. Lahko mi verjameš, da ti ob meni ne bo nikoli dolgčas.«

»Prav,« je dejal človek. Tudi tebe vzamem. Zdaj pa pojdi mo brz na moj dom!«

Hodili so dolgo, dolgo. Končno so prišli na cilj. Doma je človek postavil petelina na gnojišče, psa priklenil blizu vežnih vrat, konja pa privezal k jaslim v hlevu. Le opico je zaprl v železno kletko.

Od takrat petelin, pes in konj s pridom služijo človeku. Le od opice ni prave koristi. Človek se ji hodi smejat samo tedaj, kadar utegne.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Jelka Reichman

Razgrajalec

»Kaj brenči v otroški sobi?
Slišati je: Zum zum zum!«
Tam se gre naš pob čebelo!
»Zdaj pa tam drdra: Bum bum!«
Fant se gre vojaka — strelca!
»Zdaj je čuti: Mjav mjav mjav!«
Hlačman pač igra se mačko!
»Zdaj se sliši: Hav hav hav!«
Pob igra se zdaj pač kužka!
»Kaj pa to je: Mu mu mu?«
Pobič zdaj se gre volička!
»Zdaj se sliši: Tu tu tu!«
Zdaj je fant gotovo — avto!
»Zdaj pa utihnil je živžav!«
Potlej je edino možno,
da je razgrajalec — zaspal!

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

Tajno pismo

Yxstisni

*nekaj kapljic limoninega
soka v kozarec. S čopičem napiši na bel
list tajno pismo. Počakaj,
da se posuši:*

*napis bo izginil.
Segrej list nad gorečo svečo;
napis se bo spet
prikazal.*

Lojze Abram

Kolajni za Križaja in Strela

Takega uspeha, kot so ga dosegli Križaj, Strel, Franko, Kuralt, Cerkovnik in vsa jugoslovanska ženska ekipa na svetovnem smučarskem prvenstvu v avstrijskem smučarskem središču Schladming, si niso obetali niti sami vodje in trenerji jugoslovanskih smučarjev. Sicer so na tihem rahlo upali vsaj na eno bronasto kolajno, Križaj in Strel pa sta pripravila veliko presenečenje in osvojila kar dve: srebrno v slalomu in bronasto v veleslalomu.

Navdušenje je bilo nepopisno in lahko si mislimo, kakšno je veselje v jugoslovanskem smučarskem taboru ob tem velikem uspehu, ki je kronal prizadevanja in priprave zadnjih let. Te so rodile dobre sadove in pripomogle, da spada sedaj Jugoslavija v vrsto smučarskih velesil. Doslej namreč jugoslovanski smučarji na svetovnih prvenstvih in olimpijskih igrah niso osvojili še nobene kolajne. Tokrat imajo dve po zaslugi Bojana Križaja, ki je že nekaj let s

Križaj, Stenmark in Fjällberg zmagovalci v slalomu.

svojimi uspešnimi nastopi v svetovnem pokalu dvigal ugled jugoslovanskega smučarskega športa in se mu je končno prav v Schladmingu izpolnila želja, in Borisa Strela, mladega smučarja iz Škofje Loke, ki si je z izredno vožnjo v drugem spustu veleslaloma priboril bronasto kolajno. Oba slovenska smučarja, Križaj in Strel, sta tako dokazala, da vredno zastopata jugoslovanski smučarski šport. Pri tem ne smemo pozabiti na Franka, Kuralta in Cerkovnika, ki so v slalomu, veleslalomu in v kombinaciji za moške zasedli izredno dobra mesta v prvi petnajsterici.

Ko že govorimo o smučarskem prvenstvu v Schladmingu, moramo pohvaliti tudi slovenske smučarke, ki so se tudi odlično odrezale. Dosegle so zavirljive uvrstitve,

kar daje upati, da se bodo povzpele na sam vrh svetovnega smučanja že čez dve leti, ko bodo v Sarajevu na sporedu zimske olimpijske igre. Težko je reči, kdo od smučark je bila najboljša. Vse so si prizadevale, da so častno branile barve svoje države, tako kot že nekaj let delajo fantje. Metka Jerman je v slalomu osvojila 8. mesto, Anja Zavadlav je bila 12., Bojana Dornig 18., prizadevna Andreja Leskošek pa 13. v veleslalomu.

Vsi ti naši fantje in dekleta so nas pred nekaj dnevi pošteno ogreli, ko smo na televizijskih ekranih sledili njihovim podvigom. Veselimo se z njimi za take izredne uspehe, ki nam jih lahko zavidajo mnogi drugi priznani smučarji, ki so prišli v Schladming z namenom, da osvojijo kolajne in naslove svetovnih smučarskih prvakov.

Lojze Abram

ZAMEJSKI VELESLALOMI

In ker že govorimo o smučanju, ne moremo dejstva, da se je pri nas začel naš zamejski »beli cirkus«. Že od konca januarja se najmlajši in tudi starejši smučarski asi kosajo v smučarskih veščinah na zasneženih poljanah Trbiža in Zoncolana za kolajne in pokale. Konec januarja je bil na vrsti prvi letošnji veleslalom za pokal »Bratstva treh dežel«, katerega so se udeležili tudi smučarji iz Slovenije. Teden dni kasneje je Smučarski klub »Devin« na Trbižu priredil veleslalom za sedmi pokal »Lepi vrh«, sredi februarja pa so se ljubitelji bele opojnosti spuščali na Zoncolanu in se po-

tegovali za četrti pokal »Skdanc«. Veleslalom je priredilo Športno društvo »Mladina« iz Križa. Konec meseca bodo na vrsti zimske igre, ki jih pripravlja Slovensko planinsko društvo v Trstu, marca pa bosta na vrsti še dve smučarski tekmovanji, in sicer za pokal »Kanin 82« v priredbi Slovenskega planinskega društva iz Gorice in zaključni veleslalom sezone za »Drugi zamejski pokal«.

Do konca marca bodo torej prišli na svoj račun vsi nadebudni zamejski smučarji v borbi za kolajne in pokale. Udeležba je velika in obeta tudi dobre dosežke.

Vlado Firm

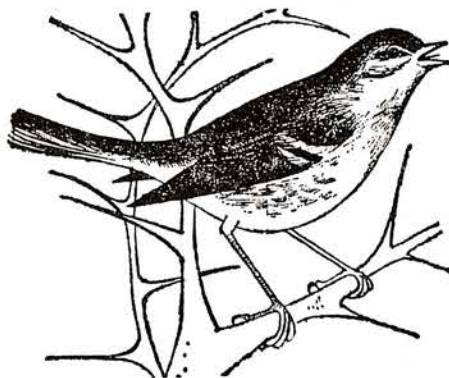
Ilustr.: Ive Šubic

VELIKI STRNAD

Malce zavaljen in neroden je veliki strnad. Zato pa tudi prav nič rad ne leta. Peščeno rjav je s črnorjavimi progami, spodaj pa sivkasto bel. Drugače je pa družaben in se kaj rad klati in potepa v jatah po cestah in poljskih poteh. Rad se oglašja in snubi, ne zadovolji pa se le z eno družico, kar več jih ima. Prav pridno pazi na gnezda, ki pa so precej borna. Tudi pri hrani ni kaj izbirčen. Če ne najde žita, se zadovolji tudi

s semenjem, plevelom in žuželkami. Visoka trava skriva njegova gnezda in v nevarnosti se prav korenjaško postavi po robu. Njegovo skakljanje in frfotanje je prav smešno, družicam pa velja za prav imenitnega in cenjenega, skrbnega moža.

PISANA PENICA

Le po gostem grmičevju logov in nasadov in ob robovih listnatih gozdov, poraslih z bodlikavim grmičjem, se smukajo živahne in dobre pevke, pisane penice. Rjavkasto sive so in spodaj umazano bele z lisami. Temnorjava krila jim krasita dva bela pasova. V svojih varnih skrivališčih iščejo s šiljastimi kljunčki mrčes. Spretno frfotajo z veje na vejo ter preplezajo vse vejice v grmičevju. Kaj rade prepevajo bodisi svoje napeve bodisi napeve drugih ptic pevk, ki jih rade posnemajo. Zakonski parček živi v lepi slogi. Ko pa svatuje, samček že v letu prepeva. Mala zakonca si spleteta gnezdece kar iz stebelc in bilk. Srečna in zadovoljna sta.

Matjaž Hmeljak

Tekmovanja v šahu

V svojem prizadevanju, da bi razne zdravne športne dejavnosti približala otrokom, je Športna šola v Trstu zaobjela tudi tekmovanja v šahu. Prvo tako tekmovanje je bilo lani in tedaj se je med seboj pomerilo devet slovenskih osnovnih šol, ki sta jih zastopala po dva predstavnika-igralca. Prvi dve mesti sta zasedla učenca osnovne šole »J. Ribičič« pri Sv. Jakobu Tom Hmeljak in David Mozenič, tretje mesto pa je osvojila Elizabeta Stopar, učenka osnovne šole »I. Grbec« v Škednju. Ker je bilo lansko tekmovanje omejeno le na dva igralca za vsako šolo, so že prej pripravili izbirna tekmovanja na posameznih šolah, na tekmovanje

Športne šole pa poslali dva najboljša šahista.

Lanski uspeh učencev pred šahovnicami je spodbudil Športno šolo, da je začela resno misliti, kako čimbolj razširiti igranje šaha med slovenske učence na šolah. V ta namen pripravlja sedaj Športna šola že drugo tekmovanje, ki bo v prvih dneh marca. Tokrat bo tekmovanje odprto ne samo za osnovnošolce, ampak tudi za nižješolce iz Trsta in Milj, kar pomeni, da bo potekalo v dveh kategorijah. Priprave so že v teku, zato mladi šahisti na plan, da bo tekmovanje lepo uspelo.

O šahu in o pravilih te igre bomo kaj več napisali prihodnjič.

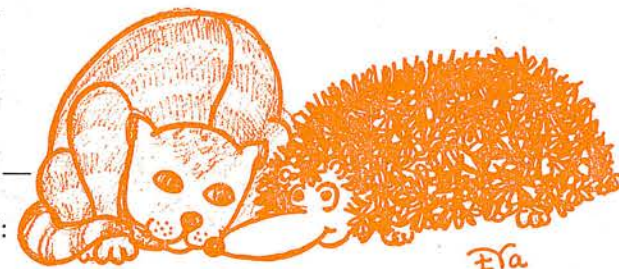
Neža Maurer

Ilustr.: Eva Fornazarič

Mucka in ježek

Kaj bo le muca storila,
ko bo do ježa prišla?
Ježek ima bodice —
a kaj ko bosti ne zna.

Mucka ima pa kremplje —
a praskati še ne zna...
Tako se vohata z gobčki:
gobčka sta mehka oba.

VOŠČILA IN ŽELJE ZA LETO 1982

Za novo leto si vsakokrat voščimo veliko veselja, zdravja in mnogo uspehov. Tudi letos smo voščili svojim domačim. Mi otroci zelo radi hodimo voščit k sorodnikom in sosedom, ker dobivamo denar. Voščila sem vsem domačim in mama mi je vrnila voščilo in mi zaželela, da bi bila pridna v šoli in doma. Oče pa je dodal, da bi vedno ubogala starše, učiteljico in druge. Isto sta mi voščila ded in babica. Tudi župnik je v cerkvi voščil, da bi na svetu vladala mir in ljubezen. Polno lepih želj je, a malo se jih uresniči.

Suzi Ferfaglia
4. r. OŠ »P. Voranc«
DOBERDOB

Vrsto dopisov, ki predstavljajo pravzaprav dnevnik vseh počitniških dni, so poslali učenci in učenke 4. razreda OŠ »F. Venturini« v BOLJUNCU. Objavljam jih kar v časovnem zaporedju.

22. DECEMBER 1981

Danes je bil zadnji dan pouka pred božičnimi in novoletnimi počitnicami. V šoli smo se naučili igro o Jezusovem rojstvu in zapeli nekaj božičnih pesmi. Potem smo staršem poklonili božična darila, pozdravili učiteljice in odšli veseli domov. Doma sem z mamo pripravila darila za sorodnike.

Barbara Mauri ml.

23. DECEMBER

Ze jutraj smo začeli postavljati božično drevesce in jaslice. Najprej smo drevesce prepletli z lučkami, potem obešali balončke in trakove, nazadnje pa postavili zvezdo repatico. Ko smo končali z drevescem, smo postavili še jaslice. Nato smo postavili mah, potem hlevček in pastirje. Letos smo naredili tudi stezice z moko. Letošnje božično drevesce in jaslice so lepe.

Danijela Koren

24. DECEMBER

Danes je božična vigilija in moja sestra Kristina praznuje svoj 15. rojstni dan. Zato

je mamica povabila babici, dedka, strica, teto in bratranca. Mama in teta sta pripravili zelo dobro večerjo. Opolnoči smo šli k polnočnici. Bili smo sestra, mama, babica, dedek, teta, bratranec in jaz. Po maši smo se vrnili domov in jaz sem začela odpirati darila. Dobila sem lepo igro.

Barbara Mauri st.

25. DECEMBER

Danes je božič, posvečen Odršenikovem rojstvu.

Vstala sem zgodaj zjutraj in se odpravila k maši. Cerkev je bila okrašena z jelkami, na katerih so visele blesteče nitke. Tudi jaslice so bile zelo lepe. Po maši sem pohitela domov. Bila sem radovedna, če me doma čaka kakšno darilo. Res me je čakal zavoj, v katerem je bil lep medvedek. Na kosilo sem šla k babici, popoldne pa sta me očka in mama peljala na zabavišče Lunapark, kjer sem se zabavala z raznimi igrami.

Karin Glavina

26. DECEMBER

Na dan sv. Štefana imamo pri nas zelo star običaj: lučanje. Po blagoslovu se na trgu zberejo mlada dekleta in fantje, ki se pripravljajo na lučanje jabolk in pomaranč. Vsi z veseljem pričakujemo lučanje sv. Štefana. Vsako leto na ta dan skoraj vsi dečki in deklice dobimo kako jabolko v hrbet ali v glavo. Po veselem lučanju se vaščani zberejo v občinskem gledališču, kjer društvo »France Prešeren« pripravi kulturno-zabavni večer. Po tej prireditvi se vsi veselo vračajo domov. Tokrat se je predstavil amaterski oder z veselo in zabavno igro v narečju »Teta Karlota«.

Marko Ota

27. DECEMBER

Po kosilu sem se z očetom odpravil na sneg. Ko sva se pripeljala v Senožeče, sem iz avta potegnil sanke in si poiskal primeren prostor za sankanje. Tam je bilo že mnogo sankočev in smučarjev, mlajših in starejših. Med njimi sem zagledal Dimitrija, mlajšega dečka iz Boljunca, ki je smučal.

Odpravil sem se s sankami na vrh strmine in se pripravil na spust. Ker sem okleval zaradi gneče, me je očka porinil in sanke so začele drseti. Prestrašen, da bom v koga zadel, sem se nagnil in prevrnil. Naslednji spusti so bili vedno boljši. Ves zasnežen in z ledenomrzlimi nogami sem se vrnil v avtomobil. Očka je prižgal ogrevalno napravo, da sem se nekoliko ogrel. Nato sva se odpravila v bližnjo gostilno, kjer sva se okrepčala z obloženim kruhom in

Stana Vinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

NJIVA

Razorana rjava njiva
diha in diši,
ko v globokih brazdah skriva
rast bodočih dni.

Mlado sonce z grude jemlje
pajčolan meglic,
ko prebuja v krilu zemlje
tisoč novih klic.

Trde kepe gladi brana
kot mogočen val;
prav počasi stopa vrana
preko rodni tal.

Blažen mir nad poljem plava,
vsepovsod drhti,
ko utaplja vsa narava
se v skrivnost rasti.

toplim čajem. Ob mraku sva se vrnila domov.

Edvard Žerjal

28. DECEMBER

Zjutraj smo se odpravili v Žiri, kraj v Sloveniji, kjer smo kupili lepo psičko. Vrnili smo se potem domov in očka je iz kleti prinesel pasjo utico ter jo postavil na teraso. V utico smo zlezli trije: brat, psička in jaz. Psički smo dali ime Čajka.

Fabij Grilanc

29. DECEMBER

Strežniki smo šli danes z gospodom na izlet na Trbiž. Z vlakom smo odpotovali že ob šestih in deset minut. Ko smo prispeli na Trbiž, je deževalo. Zatekli smo se v bližnji hotel in čakali, dokler ni začelo snežiti.

Izposodil sem si sanke, toda sankati ni bilo mogoče, ker je bil sneg prenehak. Sanke sem zato zamenjal s smučmi. Odpravil sem se na vlečnico in dve uri smučal na progih. Ob mraku smo se vsi vrnili v hotel,

da bi se nekoliko ogreli in posušili, ker smo bili vsi mokri. Pozno popoldne smo spet stopili na vlak in se vrnili domov. Izlet je bil lep.

Marko Ota

30. DECEMBER

Z dedkom, babico in sestro sem šel na obisk k teti. Teta nas je lepo sprejela in nam razkazala svoje na novo urejeno stanovanje. Dnevna soba je urejena na podstrešju in vanjo vodijo lesene stopničke. V novem prostoru nam je teta postregla z dobrim kosilom. Po kosilu sem s sestro Katjo in bratrancema Pierom in Aleksandrom gledal zabavne risanke na televiziji. Pri teti smo ostali do večera.

Ivan Komar

31. DECEMBER

Na silvestrovo smo šli v Mladinski dom, da pričakamo novo leto. Bilo je mnogo mojih prijateljev in tudi odraslih. S prijatelji sem se igral z računalniki, starejši pa so se zabavali v pritličju. Ob igri in zabavi smo

Kupčija

Jež je prišel,
na vrata potrkal:
»Hoja, dober dan!
Hruške prodajam,
hruške poceni!
Vzemite, da boste
vso zimo medeni!«
Kupili smo hruške —
bile so poceni —
dali smo zanje
dva zlata lista
s trte ob steni.

dočakali polnoč. Ko je odbila polnoč, smo si vsi voščili. Otroci smo nato stekli na Gorico, kjer smo metali pokalice. Bilo je zelo zabavno. Domov sem se vrnil ob treh zjutraj.

Pavel Žerjal

1. JANUAR 1982

Novo leto sem letos dočakala pri prijateljih. Tam smo večerjali, nato pa igrali. Opolnoči smo nazdravili novemu letu s peničim vinom, mi pa smo metali pokalice in vžigali raketice.

Ko smo se zjutraj vrnili domov, smo našli razbita vhodna vrata. Očka je prižgal luč. V hiši je bilo vse razmetano. Takoj smo se zavedli, da so bili v hiši tatovi. Brat in jaz sva stekla k sestrični in jo prosila, naj takoj telefonira policiji. Moj brat Valter je noč prespal pri dedku, jaz pa pri sestrični.

Prvi dan novega leta je bil za nas zelo žalosten.

Danijela Koren

2. JANUAR

Po tolikem dežju je zjutraj spet posijalo sonce. Z očetom, mamo in bratom sem se odpravila na sneg. Šli smo v Črni vrh. Že na poti smo opazili, da je dež pobral skoraj ves sneg. Ko smo dospeli v Črni vrh, je bilo zelo mrzlo, ker leži vas med hribi,

ki ji zakrivajo sonce. Sneg je bil zato leden. Sankala sem na ledeni prog, brat in očka pa sta se smučala. Brat je večkrat zavezil na led in padal, jaz pa sem se s sankami večkrat prevrnila. Na snegu smo ostali do štirih. Ob mraku smo se odpravili proti domu.

Tatjana Žerjal

3. JANUAR

S starši in sestro sem šla v Ravascletto. Od doma smo odpotovali zgodaj zjutraj. Pot do Ravascletta je bila zelo dolga. Komaj smo prispeli v znani smučarski kraj, smo obuli smučarske čevlje in si privezali smučiči. Odpravili smo se k vlečnici. Smučali smo do kosila. Opoldne smo se vrnili k avtomobilu, kjer smo na hitro nekaj pojedli. Sestra in jaz sva se potem spet podali na smučarsko progo, mama in očka pa sta se nekoliko sprehodila po bližnji okolici ter naju potem počakala v baru.

Barbara Mauri st.

BOŽIČ NEKOČ

Babica je praznovala božič drugače, kot ga praznujemo danes, čeprav so se nekatere navade ohranile, le da je bilo takrat vse bolj domače in preprosto.

Na sveti večer so pripravljali jaslice in krasili božično drevo. Peli so božične pesmi,

Moj album

Kako je, dragi prijatelji, ste v tem času že našli kakšno znamko in jo spravili na varno? Upam, da vas je prvi zapis o znamkah v prejšnji številki Galeba zanimal in da boste vsaj nekateri sledili tem našim pogovorom o filateliji.

Kaj pa je pravzaprav filatelija? No, tudi ta učena beseda, kot mnoge druge, je grškega izvora in pomeni zanimanje za poštne znamke: predvsem zbiranje, urejanje in spravljanje znamk. Ta je tudi zelo star konjiček, vse od takrat, ko so tiskali prvo znamko na svetu.

Prenašanje pošte iz kraja v kraj je zelo stara zadeva. Poznali so jo že stari narodi, vendar so poštno znamko izumili šele Angleži sredi prejšnjega stoletja. Velika Britanija je namreč leta 1840 izdala prvo znamko na svetu in to je bila znamka za en penny. Na njej je bila narisana glava tedanje kraljice Viktorije. Za tisk pa so uporabljali črno barvo, zato se ta prva znamka imenuje »črni penny«.

Že naslednje leto se je v nekem časopisu v Londonu med malimi oglasi pojavila ponudba za odkup rabljenih znamk. To je dokaz, da se je zbiranje znamk začelo istočasno z izumom znamke. V naslednjih letih, vse do danes, se je filatelija razširila po vsem svetu in se z njo ukvarjajo poklicno

ali v prostem času mladi in stari, ustanovljajo trgovine in društva, prirejajo srečanja in vsakoletne svetovne in krajevne razstave znamk. V Trstu so bile lansko leto štiri take filatelistične razstave.

A pot do razstave je še dolga, mi pa smo v prejšnji številki Galeba ostali pri znamkah, ki ste jih previdno odlepili z ovojnica. Zato, da se te znamke ne pokvarijo ali zmečkajo, je najbolje, da jih spravite v posebne albume. To so bolj ali manj debele knjige s kartonastimi stranmi in na vsaki strani je nekaj prozornih prog iz celofana. Znamke morate zataktniti za te proge, da so dobro spravljene in lepo razpostavljene za ogled. Albume lahko kupite v katerikoli papirnici in so večinoma zelo poceni.

Če imate znamke iz raznih držav, bo najbolje, da jih razdelite po državah in določite eno ali več strani za to ali drugo državo. Pa še nekaj! Na spodnjem robu italijanskih in zadnja leta tudi jugoslovanskih znamk je zelo na drobno natiskano tudi leto izdaje znamke. Pri spravljanju v album morate zato paziti, da razporedite znamke po letnicah.

Seveda lahko znamke razporedite tudi drugače. A o tem kaj veči prihodnjič. Do takrat pa le skrbno na delo in iščite nove znamke, da jih boste kar največ imeli v svojem albumu.

molili in se tudi zabavali. Tako jim je hitro mineval čas in treba je bilo iti k polnočnici. Na božični dan je babica pognila mizo z belim prtom, na mizo postavila božični kruh in postregla s skrbno pripravljenim kosilom. Jed je bila preprosta, a za tiste čase zelo bogata. Tako je božični dan naglo minil. Vsi so bili zadovoljni. Tako je moja babica preživljala božič.

Sara Trampuž
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Ded in babica sta nekoč tako pričakovala božične praznike. V družini jih je bilo več

in predno so šli k polnočnici, so povečerjali, potem molili rožni venec in peli božične pesmi. Šli so potem k polnočnici in na cesti jim je svetila luna. Po maši so si ogledali jaslice. Ker je bilo mnogo ljudi, so vsi stegovali vratove, da bi kaj videli. Vračali so se potem domov. Tudi na poti proti domu jim je svetila luna. Doma so zapeli še nekaj božičnih pesmi, nakar je božiček v veselje otrok navrgel orehe, suhe fige in drugo sadje. Tako sta ded in babica praznovala božič nekoč.

Alenka Mozetič
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Janez Bitenc

ZEBRA

Janez Bitenc

1. Pri_šli mo_žje so z bar_va_mi, pri_šli mo_žje so
2. Ja, kak_šna ze_bra pa je to? Kje trup i_ma in
3. Ko_njič iz A_fri_ke ni to! To sa_me be_le

1. s čo_pi_či in e_na, dva in e_na, dva za_
2. kje gla_vo? Kje rep i_ma, kje rep i_ma, kje
3. pro_ge so. In le po njih in le po njih čez

1. _če_li ze_bro bar_va_ti in bar_va_ti.
2. štiri ur_ne no_ge so? Kje no_ge so?
3. ce_sto var_no pri_de_mo. In pri_de_mo.

Pri babicah je bila navada, da so pred božičnimi prazniki v hiši vse počistili. Na božično vigilijo so pripravljali jaslice. Mah so pobirali na Krasu. Podobe za jaslice so izrezovali iz trdega papirja. Drevesce je bilo tudi tedaj, kot je dandanes. Okrašeno je bilo s srebrnim in zlatim papirjem, v katerega so zavijali razno sadje in ga obešali na vejice. Nekoč ni bilo lučk, zato so drevo razsvetljevali s svečami. V tem času so babice cvrle »fancle«. Ko so bile jaslice narejene, so se zbrali vsi in peli božične pesmi, nato pa so šli k polnočnici.

Massimo Barini
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Zelo rad poslušam deda, ko mi pripoveduje, kako so se v starih časih pripravljali na božič. Že teden dni prej so imele gospo-

dinje polne roke dela s čiščenjem stanovanja. Dan pred božičem so babice in mamiče začele pripravljati razne praznične jedi in slaščice za sveti večer. Pri nas je bila navada, da smo na ta večer jedli polenovko, ohrovt in ocvrte ribe. Kot slaščico so gospodinje cvrle »miške« in »kroštolo«. Po večerji so se zbirali v kuhinji pred ognjiščem. Praded je navadno imel polne žepe orehov, suhih fig, jabolk in pomaranč. Naročal je, da morajo otroci gledati na tla in paziti, da bodo ujeli, kar jim bo Božiček vrgel skozi dimnik. V resnici je praded sam skrivaj metal dobrote na ognjišče. Otroci so bili vsi srečni in pobirali orehe in sadje. V hiši je bilo tudi drevesce, ki pa je bilo bolj skromno, kot so današnja. Na drevesu so visela jabolka, orehi in pomaranče. Obešali so tudi v staniol papir zavite rožiče. Kljub temu, da je bilo vse tako preprosto,

so bili naši dedje in babice bolj srečni in veseli, kot smo mi danes.

Aleksander Uršič
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

KAJ VEM JAZ?

Kakšne gobice so te?
Kaj vem jaz!
Nisem rekla tebi,
sem si rekla sama sebi.
Čigav je tisti balon?
Kaj vem jaz!
Nisem rekla tebi,
sem si rekla sama sebi.
Ali so zrele tiste češnje?
Kaj vem jaz!
Nisem rekla tebi,
sem si rekla sama sebi.

Kristina Corva
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

GOBE

V knjigi, v kateri piše vse o gobah, sem spoznala različne vrste gob. Med temi mi je bila všeč amanita caesarea, ki jo mi poznajo z imenom jajček. Je oranžne barve, redkeje rumene, ima nežen vonj in prijeten okus. Goba raste na gozdnih jasad ob robu gozdov. Pri nas najdemo jajček na kraških tleh. Goba je izvrstna kuhana, dobra pa je tudi surova v solati. Primerna je tudi za vlaganje.

Najbolj se moramo bati zelene mušnice, kateri pripisujejo večino smrtnih primerov. Zelo je razširjena od poletja do jeseni v gozdovih. Zastrupitev se pojavi šele kakih osem do štirideset ur po zaužitju. Prvi znaki so bruhanje, obilno potenje, neprestana žeja, driska in telesna nemoč.

Poznamo tudi gobe, ki niso strupene, pač pa so neužitne. Med te spada grenki goban, ki je sivorjavkaste barve. Raste na jasad, posebno pod hrasti in bukvami. Neužiten je zaradi grenkega okusa.

Elena Brazzani
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

ČUDEŽNI LONČEK

Na koncu vasi je nekoč živela revna družina. Bili so oče, mati, sinova Bojan in Marko in hčerkica Tina. Oče je bil mizar, mati gospodinja, otroci pa so pasli ovce. Dobilivali so mleko in ga v glavnem prodajali, le malo so si ga pridržali. Z denarjem so kupovali drugo hrano in potrebščine v hiši. Na splošno so živeli revno življenje.

Nekoč se je očetu sanjalo, da je bil v gozdu, kjer ga je klical glas in mu povedal, da je pod nekimi hrastom zakopano tisto, kar on najbolj potrebuje. Skočil je iz poste-

lje, vzal lopato in se napotil v gozd. Našel je hrast, ki ga je videl v sanjah, in začel kopati. Izkopal je majhen lonček, na katerem je bil napis: »Daj mi zlata!«

Oče je prebral napis in lonček se je napolnil z zlatom. Od tedaj si je družina opomogla in obogatela.

Maša Bandelj
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MEDVEDKA

V živalskem vrtu sta se spoznala dva medvedka. Prvi je bil rjav debelinko, drugi pa bel okroglinko.

»Nekega dne bom pobegnil«, je rekel rjavi medvedek.

»Tudi jaz bom nekega dne odšel«, je pristavil beli medvedek.

In nekoč sta resnično pobegnili. Drvela sta čez polja in gozdove. Nekega večera sta prišla v neko pristanišče. Tam sta se vkrcala na veliko ladjo.

»Skrijva se pod palubo!«

Minilo je več dni in ladja je plula daleč. Nekega dne se je ladja ustavila in medvedka sta skočila z ladje na veliko ledeno ploskev. Navdušeno sta tekala sem in tja. Delala sta luknje v led in lovila ribe. Ko sta se najedla, sta se zamotala in zaspala.

Tako je na polarnem ledu začel živeti tudi en rjav medvedek.

Katja Mineo
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

OGNJIŠČE

Babica mi je pripovedovala, da so v njenih mladih letih kuhali na ognjišču. Ob ognjišču so se grela tudi otroci, medtem ko so jim starši pripovedovali pravljice. Moja mama se je grela ob peči na drva, kuhali pa so na štedilniku.

Vesna Kranjec
2. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

KAKO SO SE GRELI

Moja prababica se je grela ob ognju na veliki kamniti peči. Te peči je pozneje nadomestil štedilnik na drva. V Lonjerju so kamnite peči izginile po drugi svetovni vojni. Pri moji mami so se grela ob zidanem štedilniku.

Martina Oppelt
2. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

OBISK V MLEKARNI

Sredi januarja smo si šli ogledat mlekarino Ala-Zignago pri Sv. Mariji Magdaleni. V pritličju smo najprej videli velike cisterne, v katere so po ceveh spuščali mleko iz cisterne na tovrnjaku. Vsako jutro kemik

Ste se že lotili dela?

V prejšnji številki sem objavil natečaj za nove ovojnice Galeba v prihodnjem šolskem letu in upam, da ste vsi pridno prebrali pravila. Tam je tudi napisano, da je treba osnutke poslati do zadnjega marca na uredništvo, vendar vas opozarjam, da ne odlašate, ker čas hitro mine in kmalu bo zapadel rok. Po zapadlosti roka ne bom več sprejemal vaših izdelkov, zato tudi nagrad ne bo. Pohitite torej in čimprej narišite nove osnu-

tke za ovojnice Galeba ter jih pošljite. V letošnji zadnji številki bom objavil imena zmagovalcev natečaja.

Moj poziv v prejšnji številki glede dopisnic za nagradno žrebanje Galeba je menda naletel na gluha ušesa. Ali ste res izgubili dopisnice? Doslej sem jih dobil nekaj nad 700. Kje pa so ostale? Po mojih računih jih manjka najmanj še 500. Kaj čakate? Tudi čas za nagradno žrebanje se naglo bliža in nagrade so že zbrane. Tisti, ki dopisnic ne boste poslali, ne boste imeli nobene možnosti, da bi dobili kako nagrado. Še enkrat vam polagam na srce, da se potrudite in poiščite dopisnico, ki je morda kje založena v kakšnem predalu ali knjigi, morda celo v šolski torbici, in jo nesete takoj na pošto. Izplača se, ker so nagrade res bogate.

UREDNIK

MAGIČNI KVADRAT

Vodoravno in navpično: 1. vodna žival, 2. Janez, 3. vojaško oporišče, 4. pokrajina v Vietnamu (nekdanje cesarstvo v Indokini).

1	2	3	4
2			
3			
4			

RAČUNSKA KRIŽANKA

Vodoravno ↓ Navpično ↓

4x50
4-3
45:9
21:3
2x3

1
2
3
4
5
6
7
8 S
9 E
10 M
11 A
12
13
14 S E
15

19-11
90+11
10x10
25+35

Najprej reši račune in poišči ustrezne besede za številke ter narisane stvari. Besede vnesi v prazna polja, da se bodo med seboj ujemale.

analizira mleko in ugotavlja, če je vodeno, kislo in koliko je v njem maščobe.

Kadar mleko pregledajo, analizirajo in ugotovijo, da je vse v redu, ga prelijejo v stroj za homogeniziranje. To pomeni, da maščobo zdrobijo na majhne delčke. Potem mleko priteče v stroj za pasteriziranje. V tem stroju mleko segrejejo do 80 stopinj Celzija in ga nato ohladijo do minus 4 stopnje. Na ta način uničijo bakterije in vse mikroorganizme.

Ogledali smo si stroj, ki polni kozarčke z jogurtom. Dnevno pripravijo 70 stotov jogurta. Končno smo videli stroje, ki pripravljajo lepenkaste škatle, jih polnijo z mlekom in hermetično zapirajo. Tekoči trak poriva škatle in jih razvršča v plastične zabojke. Te potem prenaša trak do tovornjakov. Dnevno pripravijo 400 stotov mleka, ki ga razpošiljajo po naši deželi.

Učenci
4. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

SNEG

Naravo pobelil je
čisto nov sneg.
Posvetilo sonce je,
sneg stopilo je.

Lara Gregori
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

POMLAD

Prišla je.
Komaj sem jo čakala.
Cvetice so cvetele,
ptice žvrgolele,
se živali zbudile
in gozdovi ozeleneli.
Spet je zasijalo sonce,
na nebu posvetilo
in nas ogrelo.

Erika Grzanič
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

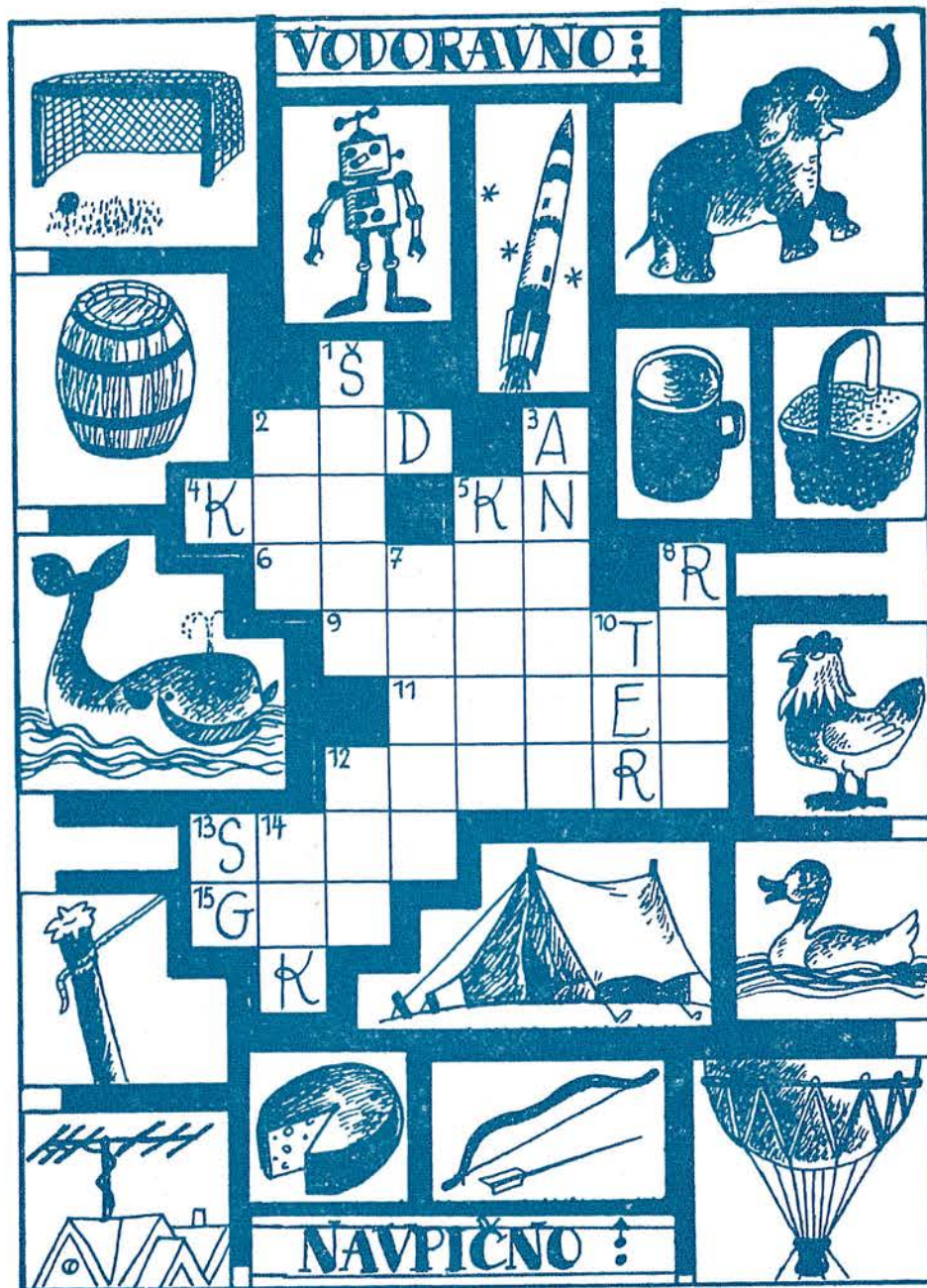
LUNA

Ko je sonce
zatonilo čez gore,
je izza hriba
pokukala luna.
Videla je
ves zaspani svet.
Bila je sama
in se dolgočasila.
Zato je poklicala na igro
le zvezdice.
Ko je konec bilo noči,
je luna izginila.
Pojavilo se je sonce,
in nas zvalilo na delo.

Valentina Repini
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

SLIKOVNA KRIŽANKA

Poišči prave besede za vse, kar je narisano. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

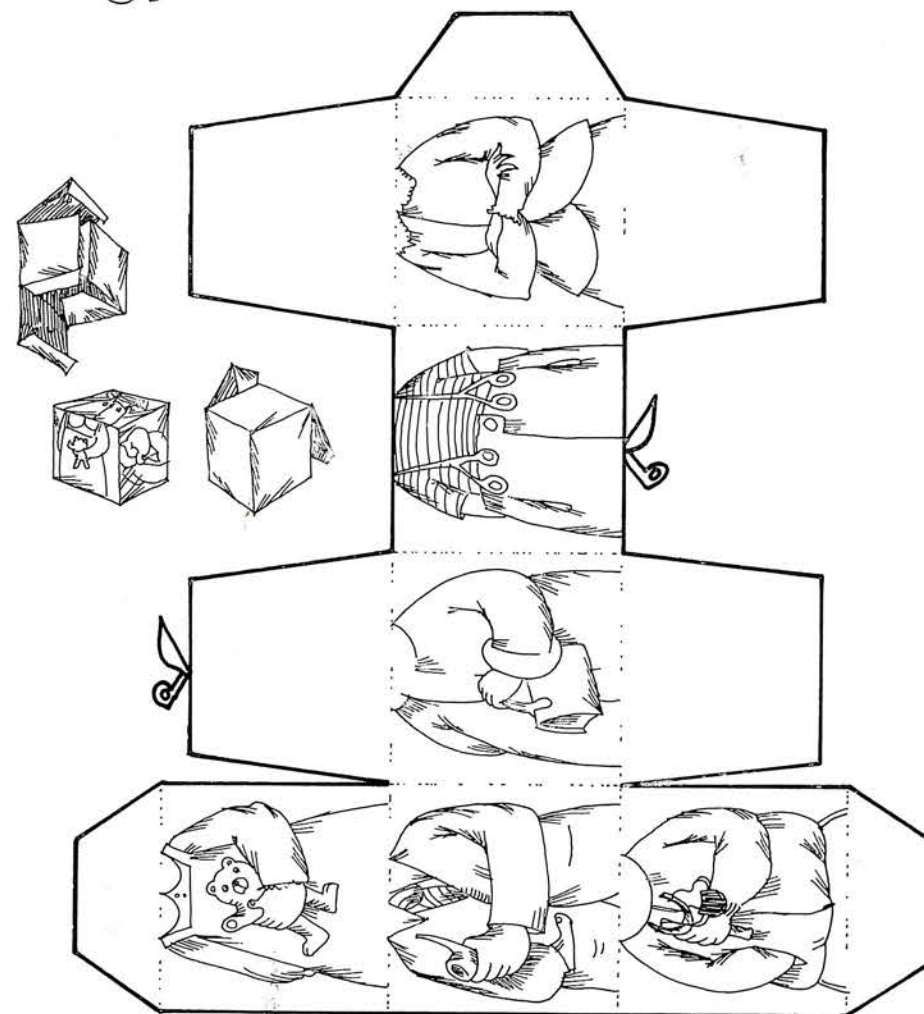

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

TRI KOCKE

DRUGA KOCKA

Pobarvaj, izstriži in sestavi kocko. V prejšnji številki Galeba ste sestavili kocko z obrisih glav. Ta kocka ima obris trupov. V naslednji številki boste dobili obris nog.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica
G. Amendola 12 - 34134 Trst**

REŠITVE UGANK IZ PETE ŠTEVILKE

KRIŽANKA »LETALO« — **Vodoravno:** 2. telovadba, 3. bik. **Navpično:** 1. avtomobil.

SEKIRE — Najkrajša sekira je štev. 2, najdaljša pa štev. 10.

SLIKOVNA KRIŽANKA — **Vodoravno:** 3. rog, 4. žaba, 5. roka, 6. krog, 8. mreža, 9. pipa. **Navpično:** 1. žaga, 2. goba, 3. rak, 4. žoga, 5. roža, 6. križ, 7. rep.

REŠITVE SO POSLALI: Andrej Pertot, 3. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Roberta Sulini, 4. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Tatjana Canziani, Erika Žerjal, Petra Grizanič, Ingrid Slama, Stefano Basso, Lorenzo Zupin, Erik Vodopivec, Luki Žerjal, 4. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Lara Berdon, Suzana Sancin, Renato Sancin, 4. in 5. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski« — RICMANJE. Mirjana Živec, 4. r. OŠ BORŠT. Mitja Gombač, Ravel Gombač, 3. a r. OŠ »M. Samsa« — DOMJO. Tamara Prašelj, Katja Čok, Sara Danieli, Mitja Štoka, 5. r. OŠ PROSEK. Laura Pettorosso, Sabrina Gec, Nataša Lorenzi, Luka Colbasso, 4. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Andrej Gruden, 4. r. OŠ »S. Gruden« — ŠEMPOLAJ. Lara Gregori, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Ana Blasevich, Tamara Lipovec, Klavdij Zaina, 2. in 3. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Štefan Leghissa, 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Aleš Feri, 5. r. OŠ UL. BROLO — GORICA. Ksenija Buzzinelli, 3. r. OŠ ŠTEVERJAN. Valentina Pahor, Roberta Conzutti, 5. r. OŠ RUPA. Erika Purič 1. b r. SŠ »S. Kosovel« — OPČINE.

NAGRADE DOBIJO: Ksenija Buzzinelli, 3. r. OŠ ŠTEVERJAN. Suzana Sancin, 4. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski« — RICMANJE. Lara Gregori, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Nataša Lorenzi, 4. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Mitja Štoka, 5. r. OŠ PROSEK.

CENA 1.000 LIR, DVOJNA ŠTEVILKA 1.500, NAROČNINA 7.500 LIR